

LISA EMLÉKE

Lisa emléke ereszkedik alá
ismét az éj lyukacsából
Kötélék, fénysugár,
és már látszik is:
a mexikói álomfalu,
Lisa mosolya a rögvalóságban,
Lisa lefagyott filmje,
Lisa nyitott ajtajú hűtőszekrénye,
ahogy némi fényt szór e rendetlen szobára,
melyet én, így negyven felé,
Mexikónak, Mexikóvárosnak nevezek,
meg a káosz és szépség közepette
utcai telefont kereső Roberto Bolañónak,
aki fel akarja hívni
egyetlen és igaz szerelmét.

4 GODZILLA MEXIKÓBAN

Figyelj, fiam, bombák hulltak
Mexikóvárosra,
de senki nem vette észre.
A levegő vitte a mérget
az utcákon és a nyitott ablakokon át.
Épp befejezted az evést,
és rajzfilmet néztél a tévén.
Én a szomszéd szobában olvastam,
amikor rájöttem, hogy meg fogunk halni.
Szédülésem és hányingerem leküzdve
átvászorogtam az étkezőbe, és a földön találtalak.
Összeöleleztünk. Megkérdezted, mi történt,
és én nem azt mondtam, hogy ez a halál csatornája,
hanem, hogy elkezdünk utazni,
még hozzá együtt, és ne félj.
A halál úgy ment el, hogy le sem csukta szemünket.
Mik vagyunk? Kérdezted egy héttel, vagy egy évvel később.
Hangyák, méhek, téves számok
a véletlen nagy romlott levesében?
Emberi lények vagyunk, fiam, majdnem madarak,
nyilvános és titkos hősök.

ELTÉVEDT NYOMOZÓK

5

Eltévedt nyomozók a sötét városban.
Hallottam nyögéseiket.
Hallottam lépteiket az Ifjúság Színházában.
Egy hangot, mely nyílként tör előre.
Ifjúkorunk kávézóinak és parkjainak kísértetét.
Nyomozók vizslatják
nyitott tenyerüket,
a sorsot, mely saját véréből foltos.
És te még csak
a sebed helyére,
az egykor szeretett arcokra,
az életed megmentő nőre
sem emlékszel.

6 AZ AJÁNDÉK

Szakadékkal

foglak megajándékozni (mondta a lány),

de olyan furfangosan,

hogy csak évek múlva veszed észre,

amikor messze vagy Mexikótól és tőlem.

Akkor látod meg, mikor legnagyobb szükséged lesz rá,

és ez nem a boldog vég lesz,

hanem az üresség és a békén-hagyottság pillanata,

és akkor, ha halványan is,

talán rémleni fogok neked.

ÁLLOMÁSTÉR

7

A szürke ég alatt – bár semmi nem állandó –
a kopár vörösfenyőekkel szegélyezett
vagy védett tér behatol a valóságba.
A mohos kútból vékony vízsugár csorog,
túloldalt egy vas boltív kelt szoborlátszatot
elvesztett támaszaként valaminek,
ami már nem látható. Nincs szükség
sem esőre, sem nők árnyképeire.
Távozóban újra összeáll a tér,
a csöndje marad meg az utazóban.
A sínek itt rekednek a kihaltságban,
nyers vázlatként e nyilvánvaló
világvége-hangulatnak.

(Fordította: Szilágyi Mihály)

*Roberto Bolaño (1953–2003) chilei származású író, költő és esszéista.
Mexikóvárosban és a Barcelona melletti Blanesban töltötte élete nagy részét.